

[Udenrigsministeren.]

kræve mere, end hvad der er absolut påkrævet, udfra ønsket om at holde udgifterne så langt nede, som det overhovedet er muligt, hvad der også er kommet til udtryk i denne debat.

Personlig ville jeg gerne have fremsat et mere omfattende forslag, men jeg må indrømme, at jeg sluttede mig til den indstilling, vi tilsidst kom til ved forhandlingerne i ministeriet, udfra den opfattelse, at vi nu måtte se, om det ikke var muligt at komme igennem med denne udvidelse, og fordi jeg gerne ville have en så bred tilslutning og forståelse i rigsdagen som overhovedet muligt.

Spørgsmålet om fast ansættelse af handelsattachéer har været behandlet af forskellige af ordførerne. Vi fremsætter dette lovforslag med udgangspunkt i de erfaringer, vi gennem årene har gjort i denne tjeneste, og efter at vi stadig er blevet opfordret dertil af de store erhvervsorganisationer, som i perioden fra 1949 indtil nu gentagne gange overfor os har fremsat ønske om, at der blev skabt et fastere arbejdsforhold for disse attachéer, og fordi vi har erkendt den store nytte, tjenesten har af dem, og gerne vil knytte dem fast til den, således at vi kan være sikre på også i fremtiden at kunne drage nytte af disse folks indsats og erfaring. Derfor er dette lovforslag anbefalet og støttet af erhvervenes organisationer, ligesom det har fundet tilslutning i handelsministeriet. Jeg håber meget, at det vil være muligt at gennemføre denne nyskabelse. Jeg tror, det sikkert vil bidrage til, at denne side af tjenesten fortsat vil kunne få en mere tilfredsstillende tilgang, og endvidere tror jeg, at man ved at knytte handelsattachéerne fast til udenrigstjenesten kan give dem tryggere arbejdsvilkår til gavn for hele deres arbejde.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen rejste spørgsmålet, om vi til de nævnte kategorier af specialattachéer ikke også kunne føje som en mulighed sociale attachéer. Jeg kan herom sige, at der ikke for os har foreligget nogen nødvendighed herfor eller nogen indstilling derom fra nogen side. Jeg tror, at den indberetningsvirksomhed, som foregår på dette område, er tilfredsstillende for de forskellige regeringskontorer, der beskæftiger sig med disse spørgsmål, men jeg er villig til i udvalget at drøfte denne sag. Det er rigtigt, som det ærede

medlem sagde, at der er enkelte lande, der har socialattachéer. Jeg tror dog, at man efterhånden går mere og mere bort fra denne specialvirksomhed. Gennem FN, gennem Europarådet, gennem arbejdsbureauet og andre internationale organisationer tilflyder der jo regeringerne i de forskellige lande et væld af oplysninger på alle de områder, således at det måske vil være vanskeligt at finde noget sted, hvor man med virkeligt udbytte kunne ansætte en socialattaché. Men som sagt, hvis det ærede medlem har særlige tanker i den henseende eller særlige forslag at ville fremsætte, er jeg naturligvis rede til at overveje dem i det udvalg, der vil blive nedsat.

Jeg er glad for den tilslutning, forskellige af ordførerne gav til spørgsmålet om at søge gennemført i hvert fald i nogen grad en møblering af embedsboligerne rundt omkring i verden. Jeg tror, vi her i landet har begået en meget betydelig fejl ved ikke i tide at skaffe os flere egne huse rundt omkring i verden. Vi betaler, hvad vi dengang sparede ved ikke at ville købe og ikke at ville binde os, ganske overordentlig dyrt for tiden gennem de kolossale huslejer, som kræves i en række forskellige lande, og jeg er derfor glad for, at finansudvalget fornylig har givet mig tilslutning til, at vi nu skal erhverve vort eget grundstykke i Washington og dør opføre både kontorer og bolig for ambassadøren, og at jeg har fået tilslutning til indkøb af et hus i Stockholm til ambassadens kontorer. Jeg tror, at vi, hvis lignende muligheder og lignende rimelige økonomiske betingelser skulle vise sig, da skal gå videre ad denne vej, for jeg synes, det ærede medlem hr. Himmelstrup har ret i den bemærkning, han gjorde om, at det vil dog være lidt risikabelt at møblere lejligheder, i hvilke vi kun bor til leje, og som vi kan blive udsat for at måtte fraflytte, selvom der naturligvis kan være særlige forhold, som nødvendiggør, at man alligevel må gøre det. Det naturlige er og bliver dog først at møblere de huse, vi selv ejer.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen rejste spørgsmålet om organiseringen af ministeriet særlig med hensyn til spørgsmålet om De Forenede Nationer. Vi overvejer netop i ministeriet for tiden forskellige problemer i forbindelse med, hvorledes vi i fremtiden skal organisere dette voksende og på mange måder nye arbejde. Vi har således en plan om samling af alle bevillinger til in-